

§ 18, stk. 2, fastsætter, at *fælleshegn* mellem jorder, der anvendes til landbrug, gartneri og havebrug, samt mellem sådanne jorder og skove, hvor lævirkning er af væsentlig betydning, kun kan kræves nedkappet en gang årligt til en højde af 5 m. Er læhegnet et *egget hegn*, følger det af hegnslovens § 2, at den størst tilladte højde er 5 m med et tillæg svarende til afstanden fra hegnet til skellinien, dog for frugtplantagers egne hegn mod syd og vest med et tillæg på 1 1/2 gang afstanden fra hegnet til skellinien. Udgør læhegnet et *indre hegn*, hvilket ifølge praksis vil sige, at det står i en afstand af mere end 1,75 m fra skellet, falder det som nævnt uden for hegnsloven, og er dermed ikke omfattet af nogen lovmæssigt fastsatte højdebestemmelser. Føler naboen sig generet af læhegn, der er placeret som indre hegn, må han derfor indbringe spørgsmålet herom for domstolene, der ud fra en konkret vurdering må tage stilling til striden mellem de to naboer. Reglen i hegnsloven lider af den ulempe, at den kun omfatter hegn mellem jordbrugsarealer indbyrdes og mellem sådanne og skove. Kommer et læhegn, der oprindeligt er anlagt mellem 2 landbrugsejendomme, således til at støde op til en boligbebyggelse, vil hegnet efter reglerne om hegn ved boligbebyggelse kunne kræves nedkappet til en højde af højst 2 m.

Langt alvorligere er imidlertid det forhold, at hegnsloven ikke yder tilstrækkelig beskyttelse af nutidens læhegn. Systemet i den kollektive læplantning er således baseret på, at træerne vokser op til en højde af ca. 10 m. I det omfang, læhegnet er omfattet af hegnsloven, vil naboen imidlertid kunne kræve læhegnet nedkappet til en højde af fra 5 m (hvor læhegnet står i skellet) til 6,75 m (hvis læhegnet står i den maksimale afstand fra skellet, hvor hegnet er omfattet af hegnsloven). Heroverfor står så at naboen ikke har nogen mulighed for efter hegnsloven at gøre indsigelse mod et læhegn, der står i en større afstand fra skellet end 1,75 m, uanset læhegnets højde.

Ved de i § 4, stk. 1, og § 6, stk. 2, foreslåede regler vil situationen for henholdsvis naboen og læhegnsejeren blive som følger:

Naboen vil, medmindre han selv har været med til at aftale noget andet, blive tilsikret, at læhegnet plantes i en sådan afstand fra skellet til hans ejendom, at denne ikke bliver generet af udhængende grene og rodsrud fra læhegnet. Naboen skal herefter acceptere en større læhegnshøjde end hidtil inden for 1,75 m ejendomskellet, men til gengæld vil han få ret til at kræve den lovlige læhegnshøjde – 10 m – overholdt i et 10 m-bælte fra ejendomskellet.

Læhegnets ejer må for fremtiden plante sit læhegn i en større afstand fra skellet end hidtil, men får ret til at holde en større hegnshøjde end hidtil inden for en afstand af 1,75 m fra skellet. Til gengæld må ejeren affinde sig med, at naboen får ret til at kræve nedkapning af læhegnet inden for en væsentlig større afstand fra skellinien end tidligere.

Reglen i § 6, stk. 2, vil også finde anvendelse i det indbyrdes forhold mellem flere ejere af det samme læhegn, jf. foran under bemærkningerne til § 5, med mindre disse har aftalt en anden højde.

Til § 7

Tilsvarende bestemmelser findes i hegnslovens § 18, stk. 1, og § 19, stk. 1.

Til § 8

Tilsvarende bestemmelser er indeholdt i hegnslovens § 22, dog er tidsrummet – af hensyn til risikoen for markskader – ændret fra mellem 1. november og 1. maj til mellem 1. november og 1. april. Overskridelse af grænserne for den i § 8 fastlagte færdselsret på nabogrunden vil evt. kunne straffes som overtrædelse af § 17 i lov om mark- og vejfred.

Ved *stk. 4* foreslås en generel erstatningspligt for skader opstået på naboejendommen i forbindelse med vedligeholdelse eller renholdelse af læhegn, og hegnsynet foreslås tillagt kompetence til at afgøre erstatningsspørgsmålet, hvor parterne (i praksis ofte deres forsikringsselskaber) ikke kan opnå enighed herom. Da de af kommunerne i medfør af hegnsloven udpegede hegnsynsmænd i almindelighed også er udpeget som vurderingsmænd i henhold til lov om mark- og vejfred, vil der i de fleste hegnsyn allerede være en sagkundskab med hensyn til vurdering af markskader o.l. Det fremgår ikke af erstatningsreglen i hegnslovens § 22, stk. 3, hvilken myndighed der skal afgøre erstatningsspørgsmålet efter hegnsloven, men det antages støttet på hegnslovens § 42, stk. 2, at hegnsynet har kompetence til at afgøre erstatningsspørgsmålet uden ankemulighed.

Til § 9 og § 10

§§ 9 og 10 fastlægger hegnsynets kompetence i henhold til læhegnsløven. Ved tilsidesættelse af forskrifterne i § 5, 2. pkt., vil hegnsynet evt. kunne påbyde arbejdets udsættelse eller standsning, ligesom hegnsynet vil kunne tage stilling til krav fra naboen om rejsning af fælleshegn i henhold til reglerne i hegnslovens kapitel II.